

skulde sende deres Delegerede. Det lykkedes imidlertid ikke for dem denne Gang at give Møde personlig. Men næste Gang — —. Lederne af denne Kongres havde anmodet K. K. F.s Formand om at være dem behjælpelige med at indbyde fremragende troende Kvinder til at deltage i Kongressen. De vilde da opfordre enkelte af dem til at tale ved de store offentlige Møder. Der skete Henvendelse f. Eks. til Mrs. Creighton, den Gang det eneste kvindelige Medlem af Edingburg-Fortsættelseskomiteen, der desværre var forhindret i at komme men som udtalte sig meget sympathetisk for Sagen. Derimod sendte bl. a. den „engelske Kirkes Forening for Kvinders Stemmeret“ to Delegerede.

Naar Kvinderne fra de hedenske Lande i Fremtiden sender Delegerede til de store Kongresser, vil de ogsaa der møde Repræsentanter for Foreninger, hvis Medlemmer netop som Kristne vil være med at løse deres Medsøstres Baand, af hvilken Art de saa end er. De store engelske Foreninger, (der ikke fandtes, da K. K. F. dannedes), vil med deres dygtige og tiltalende Talere bedre kunne løse denne Opgave end den lille danske K. K. F.

Kristeligt Kvindeblad bør heller ikke glemmes. Saalænge Kvindesagen var ilde lidt i troende Kredse, havde Bladene sjælden Plads til Artikler om denne Sag. Der er kommen Ting frem her i Bladet, der burde frem. Meget er nu forandret. Er en Opfordring fra „Kristeligt Pressebureau“ til K. K. F.s Formand om Artikler om den kristelige Kvindebevægelse ikke f. Eks. et glædeligt Tidens Tegn?

Og den stille Indflydelse, der bevirker, at de, der ser til og klogelig holder sig udenfor Striden, efter moden Overvejelse — ikke slutter sig til Foreningen — men ganske stille handler i dens Aand, som om de altid havde været paa den Side, har den ikke ogsaa sin Værdi? For fem Aar siden fandt man det i visse Kredse aldeles ukristeligt, at en Kvinde talte i en Kirke. Nu sker det og averteres endog uden Protest. Troende Kvinder i fremskudte Stillinger indenfor det kristelige Arbejde sidder i Byraad og Sogneraad, ja, vi hørte endog for nylig, at i et Menighedssamfund, paa Landet, fra hvilket man i 1907 undlod at sende en Repræsentant fra Kvindeforeningen til D. M. S.s Kvindemøde i Randers, fordi man frygtede for, at det kunde være i „Strid med Guds Ord“, der sidder nu Lederens Hustru i Menighedsraadet.

*

K. K. F. har været Banebryder. Banebryderes Tid varer ikke bestandig. Vi haaber at have Ret i, at den er omme nu. Vi skylder de to store Landsforeninger en Tak, fordi de i os aldrig saa en Konkurrent, men forstod, at vi kun vilde søge at bryde Vej der, hvor de ikke formaaede det. „Dansk Kvinde-samfund“, der med sit fyldigere Program stod os nærmest, har altid vist os megen Velvilje og Imødekommenhed; det vil sandsynligvis ogsaa blive i denne Forenings Blad, at vi i Fremtiden vil tales ved igen.